

Caddede Yalnızlık

– duran-cetin · 25 Ağustos 2009

Yine saat on. Küçük alandaki hayatın kocaman belirtileri şehrin gürültüsüne, caddenin kalabalığına, akıp giden arabalara, korna seslerine, insanların lakırdılarına rağmen şahane bir şekilde devam ediyordu. Şapkalı bir adam, güneşten korunmak için giydiği şapkasıyla yine aynı yerde oturuyor. Küçük balkonun tam ortasına, sanki metreyle ölçmüş te ortayı bulmuş gibi. Yine kafasını balkonun mor korkuluklarına iki elinin üzerine koymuş, yine gözleri cadde kıyısında bulunan belki de site sakinlerinin imkânlarıyla yapmış olduğu yeşil parktaki bankın üzerinde oturan adamdaydı.

Adam hiç kıvıldamadan, bir heykel gibi donuk, bir ressam modeli gibi özenli, vitrindeki bir manken gibi cansızca duruyordu. Ya da çökmüş, batmış, müflis bir tüccarın hayali gibi, hayattan kopmuş biri gibi, sessizce, hareketsizce, öylece bekliyordu.

Balkondan bakan adam, her gün aynı saatte oraya gelen ve hep aynı şekilde orada bekleyen bu adamı merak eder, merakını gidermek isterken belki de biraz korkusundan, belki de biraz çekindiğinden adama gidip sormaya cesaret edemez ve öylece beklerdi.

Güneşin yakıcılığına aldırmaz, gözlerini aynı noktadan ayırmaz, etraftaki sesleri duymaz, korna seslerine aldırmaz, geçen arabaların renklerine, modellerine dalmaz, esnafın bağırıtlarına aldırmaz ve beklerdi.

Neyi beklediğini, neden hep aynı saate geldiğini, neden aynı saatte oradan ayrıldığını, nereye gittiğini, ne iş yaptığını hep merak ederdi. Merakını gidermenin kolay yolunu denemeden, gizemin devam etmesini istercesine, müdahalesiz, etkisiz ve tepkisizliğine biraz devam eder balkondan bakar, bakardı hep.

Daldığında, adam ile ilgili düşündüğünde, bu dünyadan uzakta yaşayan adamın bir aşk çıkmazında kaybolduğunu, kaybolduğu noktanın burası olduğunu, buradan hayata tekrar dönmeyi denediğini düşünürdü. Ya da çok yakını olan birini, çocuğunu, annesini, kardeşini kaybetmişti, onların dönmesini burada bekliyordu.

Belki de bir iç huzurdu yaşadığı. Karmaşanın devam ettiği şehrin bu önemli ve kalabalık caddesinde sessizlik yaşıyor, kendini terbiye ediyor, kendini burada eğitiyor, derin yolculuğuna buradan başlıyor, buradan başarı ile ayrıldığında hayatta her şeyin daha kolay olacağını biliyor, rahatlıyor, huzur doluyor, dışına yansıtmadığı huzur deryasında kulaç atıyor, lezzet tadıyor, rahatlıyor, mutlu oluyor...

Yok yok mutlaka kredi kartı mağdurudur veya evine, malına hacizler gelmiştir, bütün mal varlığını kaybetmiştir, zaman en iyi ilaçtır diyerek, gerçeklerden kaçarak, yüzleşmeye cesaret etmeden zamanın geçmesini, kendisi için olacakların başına gelmesini, o zamana kadar da kendi iç dünyasıyla baş başa kalmayı tercih ediyordu...

Balkondaki adam, büyük zevk alarak dinlediği karşılıklı iki kafesteki bülbüllerin ötüşlerini bu adamın gelişiyi, gelişinin farkına vardıktan sonra unutmuş, onların zihni dinlendiren huzur veren, içini açan ötüşlerinden daha çok aşağıda yolun kıyısındaki banka oturan adamla kafa yormaya başlamıştı.

Bir de ezan. Öğle ezanı başlayınca adamın hemencecik kalktığını ve caddenin sağını takip ederek hızlı

adımlarla ilerlediğini kaybolup gittiğini, artık ertesi gün aynı saate kadar bir daha gelmeyeceğini bilerek arkasından bakardı. Belki de camiye gidiyordur, belki de aynı camide öğle namazları kılmak ona ayrı bir haz veriyordur, belki de merkezdeki büyük selâtin camilerinde namaz kılmak gibi bir alışkanlığı vardır, diyerek farklı bir düşünce geliştirir ve bir gün onu takip edeceğine söz verirdi.

Saat yine on. Adam her zamanki yerine oturdu. Balkondaki adam da aynı yerinde, yine aynı şekilde gözleri aşağıdaki adamda bekliyordu. Birden beklemediği bir şey oldu. Henüz iki üç dakika geçmişti. Adam yukarıya başını çevirdi ve balkona baktı. Şimdiye kadar böyle hiç olmamıştı. Aradığı bir şeyi bulamamış gibi yerinden kalktı ve arkasına bile bakmadan caddeden aşağı doğru yürüdü. Balkondan bakan adam şaşırıldı. Şaşkınlıkla bakakaldı arkasından. Adam kendine bakmıştı. "Yoksa beni mi takip ediyor" düşüncesiyle irkildi.

Bir sonraki gün aynı şeyler yaşandı. Balkondaki adam iyice endişelendi. Bu adam ne yapıyordu böyle. Karar verdi ertesi gün aşağıda bekleyecek, adamla konuşacak, gizemi ortadan kaldıracak ve rahatlayacaktı.

Adamın geliş saatinden önce indi aşağıya. Ağacın arkasında bekledi. Evet işte geliyordu adam. Ne kadar masumdu yüzü. Yakından daha iyi görüyordu. Bir de sakindi, her haliyle olgunluktan yansıyan. Ağacın arkasından çıkıp karşısına dikildi. İki adam sanki tanışmış gibi birbirlerine baktı. Gözleri etkileyiciydi.

-Neden her gün buraya gelip bekliyorsun, dedi sertçe.

Adam cevap vermek yerine soru yöneltti karşısındaki hesap soran adama:

-Bülbüller nerde?

Adam şaşırıldı. Şaşkınlıkla ne diyeceğini bilemedi. Cevap bekleyen adama biraz da utanarak:

-Yeğenime verdim onları, dedi.

Adam hiçbir şey demeden, bir im bir işaretle bulunmadan yoluna devam etti.

Balkondan bakan adam, bir daha onu hiç göremedi.